

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ
Fakulta veřejných politik,
Ústav pedagogických a psychologických věd

Zápočtová práce
z předmětu Sociální patologie

Téma: **Pedofilie**

Veronika Černohorská
Sociální patologie a prevence
2. ročník
Akademický rok 2010/2011
Zimní semestr

Obsah

Úvod.....	3
O pedofilii.....	4-5
Rozdělení pedofilie.....	5-6
<i>Dle preference pohlaví.....</i>	5
<i>Pedofily lze dále dělit na egosyntonní a egodystonní.....</i>	5
<i>Dle věku preferovaných objektů.....</i>	6
Etiologie.....	6
Psychosexuální vývoj.....	7-10
Diagnostika.....	10-12
<i>Falometrie.....</i>	10
<i>Vulvopletysmografie.....</i>	10
<i>Metoda měření reakčního času.....</i>	11
<i>Anamnestické vyšetření.....</i>	11
<i>Diagnostická kritéria.....</i>	12
Léčba.....	12-13
<i>Léčba založená na útlumu a konformizaci.....</i>	13
<i>Léčba založení na sebedpřijetí a integraci.....</i>	13
Pedofilie v souvislostech.....	13-15
Moje „srážka“ s pedofilii.....	15-16
Svátky a symboly.....	16-18
<i>Alice day.....</i>	16-17
<i>International BoyLove Day.....</i>	17
<i>Bl a Gl logo, pedophile butterfly, GIBl logo a znak solidarity.....</i>	17-18
Mé setkání s pedofilem.....	18
Příloha 1.....	19
Příloha 2.....	20
Příloha 3.....	21-25
Příloha 4.....	26-31
Příloha 5.....	32
Zdroje.....	33

Úvod

Téma pedofilie jsem si vybrala z části proto, že mi je svým způsobem blízké – v dětství jsem se setkala s pedofilním mužem – a také proto, že v naší společnosti, je toto téma poměrně hodně tabuizované a chtěla jsem tak alespoň trochu proniknout do této problematiky. Součástí mé práce jsou nejen teoretické poznatky sebrané z literárních a elektronických zdrojů, ale také materiály jež vznikly díky komunikaci a spolupráci s několika pedofily. Kromě těchto poznatků jsem do práce zařadila také popis osobní zkušenosti s pedofilem z dětství a mé zhodnocení práce na této seminární práci.

O pedofilii..

„Termín *paedophilia erotica* poprvé použil rakousko-německý psychiatr Richard Freiherr von Krafft-Ebing ve svém díle *Psychopathia sexualis* (1886). Označil jím sexuální náklonnost vůči prepubescentům. Použil přitom původně starořeckého výrazu *paidofilia* (παιδοφιλία) = láska k dětem, složeného ze slov *pais* (παις) = dítě, chlapec a *filia* (φιλία) = láska, přátelství.“ (Žák, 2009)

„Krafft-Ebing za typické pro *paedophilia erotica* považoval intenzivní citový vztah a genitální vzrušení – *Lustgefühlen* (pocit radosti, slasti), *seelische Befriedigung* (duševní uspokojení) a *Reize* (přívabnost, přitažlivost), zatímco sexuální styky s dětmi považoval pro pedofilii za netypické a pro ilustraci povahy pedofílie si nejvíce cenil kazuistik týkajících se osob vyšších morálních kvalit. Krafft-Ebing vycházel z toho, že pedofílie ve většině případů není příčinou zneužívání (v tehdejší terminologii prznění) dětí, pokud není vůle oslabena (jinou) duševní poruchou. Běžné projevy pedofílie však byly mimo jeho zorný úhel, v kazuistikách uvádí hlavně extrémní případy například mužského či ženského orgasmu již z pouhého pohledu na dítě, nešťastné zamilovanosti vedoucí až k šílenství, atd.“ (Žák, 2009)

Pedofilové, jsou lidé kteří sexuálně preferují děti prepubertálního nebo časně pubertálního věku. Nejčastěji děti ve věku 5 až 12 let. Důležitou roli hrají jak fyzická nezralost objektu, tj. nepřítomnost sekundárních pohlavních znaků, tak i jeho dětské chování. (Weiss, 2002; Pavlovský, 2004)

Jedná se o sexuální deviaci (parafilii), konkrétně o jednu z tzv. deviací v objektu (*deviatio in objecto*). Deviace v objektu jsou definovány jako „kvalitativní poruchy sexuální motivace charakterizované neadekvátním zaměřením erotické touhy, tedy tím, na jaký objekt je orientována sexuální apetence“. (Weiss, 2002, s. 74) V MKN-10 (Mezinárodní klasifikace nemocí, desátá revize) je pedofílie zařazena v části F60 – F69 poruchy osobnosti a chování u dospělých, pod kódem skupiny F65 poruchy sexuální preference s nejbližším kódovým označením F65.4. Při pohledu do vysvětlivek jednotlivých částí MKN-10 však zjistíme, že za nemoc se u pedofílie považuje pouze stav, kdy pedofílie působí potíže nositeli nebo jeho okolí. „Podle obou v současné době používaných mezinárodních klasifikací (americká *DSM-IV* z roku 1994 i *MKN-10* Světové zdravotnické organizace z roku 1992) lze parafilii považovat implicitně za poruchu pouze v případech, kdy způsobuje svému nositeli *distres*¹ a osobní či sociální problémy. Z tohoto hlediska by například egosyntonní nekriminální pedofil (tedy pedofil, který je – na rozdíl od pedofila egodystonního – vnitřně se svou odlišností plně srovnaný a je schopen naplňovat své potřeby některou sociálně akceptovatelnou náhradní sexuální aktivitou) vlastně nebyl deviantní, a to přesto,

¹ distres – traumatický stres

že by ze sexuologického hlediska vykazoval celoživotní preferenci dětí jako sexuálních objektů.“ (Weiss, 2002, s. 10-11) Pod názvem inverze bychom ji našli v psychoanalytických koncepcích, u Freuda jsou vedeny jako parafilní cílové preference.“ (Weiss, 2002)

Co se týká výskytu pedofilie, odhaduje se, že jde zhruba o 1% až 2% populace. Bohužel nelze míru výskytu přesně určit, neboť k odborníkům, kteří mohou vést statistiky či provádět výzkumy se dostanou v drtivé většině pouze kriminální pedofilové tj. ti, kteří se dopustí trestného činu. Někteří pedofilové jež nespáchali delikt vyhledají za svůj život odborníka, ale i ti budou tvořit nejspíš jen zlomek celkového počtu takto postižených parafiliků. Pedofilie je dnes „nálepka“ se kterou není lehké žít, a proto mnozí lidé o své deviaci mlčí celý život. Můžeme tedy říct, že výskyt pedofilie v populaci není znám a jde tedy o pouhé spekulace. (Žák, 2009)

„Výskyt parafilii u žen se obecně udává jako podstatně méně častý než u mužů. Weiss (2002) k této problematice zmiňuje, že nekonformní sexuální projevy žen vnímá společnost podstatně tolerantněji. Navíc parafilní žena je pravděpodobně více než parafilní muž schopna realizovat své odlišné sexuální potřeby na fantazijní úrovni nebo v rámci partnerského vztahu.“ (Žák, 2009)

Rozdělení pedofilie

Rozdělení dle preference pohlaví

Pedofil může mít homosexuální, heterosexuální nebo bisexuální orientaci. Heterosexuálně orientovaní pedofilové se většinou zaměřují na dívky ve věku od 6 do 11 let, homosexuální tíhnou spíše ke starším objektům, věk chlapců se pohybuje okolo 12 let. U heterosexuálních pedofilů, byla zjištěna užší vazba k objektu, zatímco u homosexuálních spíše agresivní a k orgasmu směřující jednání. (Weiss, 2002; Pavlovský, 2004)

Pedofily lze dále dělit na **egosyntonní** a **egodystonní**:

„Egosyntonní pedofil je se svou odlišnou sexualitou vyrovnaný, úspěšně ji integroval do své osobnosti jako součást svého já, žije v souladu s tím, co cítí, a nezažívá vnitřní rozpor s morálními normami společnosti v té podobě, v jaké si je osvojil. I egosyntonní pedofil ovšem může zažívat konflikty vůči vnějšímu světu (tlak předsudků, blízkého okolí, veřejného mínění nebo státní moci), ale je schopen jim jako integrovaná osobnost čelit.“ (Žák, 2009)

„Naproti tomu egodystonní pedofil se svou odlišnou sexualitou bojuje, chce být „normální“, nechce si odlišnost přiznat, společenské normy pro něj znamenají nepřekonatelnou překážku na cestě k osobnímu štěstí.“ (Žák, 2009)

Rozdělení dle věku preferovaných objektů

Nepiofilie je označení pro zaujetí kojenci a batolaty. Někdy se v tomto případě hovoří také o bisexuálních pedofilech, neboť somatické a behaviorální rozdíly mezi dětmi tohoto věku jsou velmi málo patrné. Po vstupu dítěte do puberty pedofilův zájem o něj upadá, může také zmizet úplně. *Infantofilie* může označovat náklonnost k dětem staršího předškolního věku, jindy se užívá jako synonymum pro nepiofilie. Hovoříme-li o pedofilii v užším smyslu, jedná se o zaměření na prepubertální objekty. (Žák, 2009)

Hebefilie a efebofilie. V obou případech se jedná o jedince, kteří se zaměřují na děti – chlapce/dívky – u kterých jsou již patrné známky pohlavního dospívání. U dívek se náznak prsů a pubického ochlupení, u chlapců taktéž náznak pubického ochlupení popř. už i schopností ejakulace. Nejsou již tedy sexuálně přitahováni prepubertálními objekty. Jedná se o jakési pomezí mezi gynekofilii² či androfilii³ a pedofilii. Parafiliky, kteří jsou trvale zaměřeni na dospívající chlapce nazýváme efebofily. (Weiss, 2002; Brichtcín in Alexa, 2002, s. 16-17; Žák, 2009)

Jestliže se bavíme o lidech, kteří jsou orientováni na dospívající děvčata se znaky probíhající puberty, mluvíme o hebefilech. Jsou pro ně lákavé vznikající ženské tvary. Můžeme se také setkat s pojmem korofilie což je označení pro lesbickou hebefilii. (Brichtcín in Alexa, 2002; Žák, 2009)

Tato rozdělení jsou jen jednou z možností, obecně platí, že každý autor si vytváří svá vlastní dělení. Také uvedené rozmezí roků v nichž jsou dětské objekty pro pedofily nejatraktivnější se mohou subjektivně různit. Jako ilustraci přikládám v příloze 1 materiál vytvořený několika pedofily, který právě odlišnost preferencí věku ukazuje.

Etiologie

Přestože etiopatogeneze⁴ deviací není doposud přesně známa, odborníci se domnívají, že podobně jako u jiných poruch je i zde hlavní příčinou vrozená dispozice. Pozdější okolnosti např. výchova či sexuální zkušenosti mohou hrát tzv. formující roli a mohou ovlivnit projev vrozených dispozic ve smyslu utlumení nebo podpoření. Výzkum ze zaměřuje zejména na zkoumání etiopatologických faktorů např. hormonálních, genetických, dědičnědemografických apod. (Weiss, 2002)

² gynekofilie - náklonnost či reaktivita (zpravidla erotická) vůči (dospělým) ženám, charakteristická pro heterosexuální muže a homosexuální ženy

³ androfilie - náklonnost či reaktivita (zpravidla erotická) vůči (dospělým) mužům, charakteristická pro heterosexuální ženy a homosexuální muže

⁴ etiopatogeneze - soubor příčin a mechanismů vedoucích ke vzniku nemoci

Psychosexuální vývoj

V následující části týkající se psychosexuálního vývoje pedofilních jedinců uvedu nejen citace či parafráze z běžně dostupné literatury, ale také poznatky převzaté z bakalářské práce Bc. Karla Žáka, který při tvorbě následujícího textu spolupracoval se skupinou mužů žijících s pedofilií. Tato skupina byla velmi malá, je tedy nutné počítat s omezenou platností informací. Přestože získané informace nemají globální platnost, osobně je považuji za velmi cenné.

V období puberty se již manifestují první „příznaky sexuální deviace“, může jít o první deviantní aktivity či fantazie. Po těchto projevech se mohou dostavit pocity viny a odlišnosti, díky kterým jedinec oblast své sexuality vytěsni a neintegruje ji do své osobnosti. Málokterý deviant je v tomto období schopen se vyrovnat se svou sexualitou a přijmout ji. Tito jedinci jsou někdy popisováni jako psychosexuálně deficitní, avšak mnoho pedofilů, kteří jsou neobratní v kontaktu s dospělými ženami, oplývají zručností a empatií ve vztahu k dětem. U většiny pedofilů se setkáváme s pokusy o adaptaci na partnerskou sexualitu, což je obvykle projev snahy překonat deviantní potřeby. Mnoho deviantů si vytváří psychickou obranu, mohou částečně nebo zcela vytěsnit deviantní tendence. Parafilní chování se pak často projeví jako impulzivní exces, kterým je překvapeno nejen okolí, ale i samotný pedofil. (Weiss, 2002)

„Prvních příznaků odlišné sexuální orientace si může všimnout dospívající jedinec již na počátku puberty, přibližně kolem třinácti let. Aniž by si to plně uvědomoval, zjišťuje, že se mu líbí „něco jiného“ než jeho vrstevníkům. Toto zjištění přichází obvykle z ničeho nic. Mladý člověk bývá těmito pocity zaskočen, ale nemusí jim zatím věnovat žádnou větší pozornost. Těmto svým pocitům prozatím nerozumí.

Období puberty je procesem odhalování oblasti, která byla doposud v pozadí – začíná se projevovat sexualita a každý mladý člověk se učí s ní žít a poznávat její projevy. Zpočátku se může zdát, že vlastně o nic nejde. Dospívajícímu klukovi je třináct let a dívkám, které se mu líbí, třeba osm. V poloze běžných heterosexuálních partnerských vztahů je rozdíl pěti let vcelku běžný. Dlouhou dobu tak mladý člověk může mít pocit, že vlastně o nic zvláštního nejde. Mnozí v pubertě prožívají své intenzivní city jako běžné dětské lásky nebo intenzivní kamarádství s vrstevníky (mohou být dokonce v emočním jádru dětských kolektivů) a svou odlišnost si uvědomí až v době, kdy se začnou „optimálnímu“ věku milovaných osob citelně vzdalovat.

Není to samozřejmě jediná možnost, jak člověk může zpozorovat jinakost své sexuální orientace. Někteří pedofilové objeví svoji odlišnou orientaci až v době, kdy jsou už šťastně ženatí, a

jsou i tací, kteří si své zaujetí dětmi nikdy sami před sebou vnitřně nepřiznají. Člověk je schopen v sobě do určité míry potlačit vědomí, že by mohl mít jinou sexuální orientaci; může si leccos namlouvat a různě si zdůvodňovat, že je „normální“. Mnozí pedofilové si svou odlišnost přiznali v momentě, kdy zjistili, že jsou zamilovaní do holčičky od sousedů nebo do chlapce z nějakého oddílu.

Pedofil, aniž by si byl zatím vědom, že jím je, podvědomě vyhledává blízkost preferovaných objektů, cítí zvláštní uspokojení, pokud může být v jejich blízkosti či pokud s nimi může nějak interagovat. Tato fáze může trvat různě dlouho – několik týdnů, ale také klidně po celý život.

Heterosexuálnímu pedofilovi, který není orientován exkluzivně na nedospělé dívky, se může průběh identifikace a přijetí odlišné orientace komplikovat, a to především časově – do určité míry jej totiž přitahují i dívky starší (věkově přiměřené) a ačkoliv se mu nedospělé dívky podvědomě líbí, rozumově si může po dlouhá léta zdůvodňovat svou „normalitu“ právě tím, že se mu líbí přece i starší, dospělé, s již rozvinutými sekundárními pohlavními znaky.

U homosexuální pedofilie se můžeme v praxi setkat s několika jevy. Dnes se o homosexualitě mluví otevřeněji, takže se stává, že homosexuální pedofil si svou odlišnost může uvědomit o něco dříve. Někteří homosexuální pedofilové si projdou fází, kdy se považují za teleiofilní homosexuály (tj. za „normální“ homosexuály), zatímco jiní tuto fázi neznají. Situaci může, podobně jako u heterosexuální pedofilie, ovlivnit situace, kdy i homosexuálnímu pedofilovi se mohou líbit dospělé ženy natolik, že je schopen se do některé zamilovat. (Oproti tomu se prakticky nevyskytují případy, že by se vyhraněně heterosexuálnímu pedofilovi obzvláště líbili dospělí muži.)

Není vyloučeno, že konfrontace s vžitým stereotypem pedofila a případně interiorizace (zvnitřnění) tohoto stereotypu může člověka, který v sobě objevuje pedofilní dispozice, svést na dráhu „úchyla“, která je od něj očekávána. Možná kdyby mu někdo už na začátku řekl, že jej mohou sexuálně přitahovat děti, a vysvětlil mu, co to může obnášet a že to může mít i svá pozitivní východiska, mohl by se na určité projevy své sexuality předem lépe připravit.

Zřejmě významnou roli v přiznání si pedofilní identity a v životě pedofila v dnešní době hraje internet. Je jediným informačním médiem, ve kterém se může dozvědět o pedofilii více informací, současně je jediným místem, kde při zachování určitých pravidel může svobodně a bezpečně vyjádřit, co cítí, a zároveň se na internetu může dočíst, jaký mají na pedofilii názor ostatní lidé. Někteří pedofilové až zde poznají, že nejsou se svou orientací sami – stává se totiž, že si ze začátku dotyčný uvědomuje, že se mu děti líbí jaksí víc, zároveň však cítí, že v žádném případě nemá touhu jim ubližovat (proč by měl něco tak úžasně krásného ničit?), a tak si ve světle konfrontace s pojmem pedofil, jak je všeobecně chápán, myslí, že pedofilem není (dětem přece nechce ubližovat) a že je takový na světě sám. Do té doby totiž neslyšel nic o tom, že by se

dospělému mohly v nějaké vyšší míře děti opravdu líbit. To, co cítí, vůbec nezapadá do obrazu „pedofila“, jak jej většina lidí a také on sám v té chvíli chápou. Jaké pak pro něj bývá překvapení, když nalezne webovou stránku jiného pedofila, či případně nějakého kontaktuje, a najednou vidí, že naprosto totožné pocity z krásy dětí (tak si sám pro sebe může tu vlastnost ponejprv pojmenovat) má i někdo další.

Důležitým mezníkem pro přiznání si pedofilní identity je také vnitřní „odtabuizování“ a očištění pojmů pedofil a pedofilie od pejorativních konotací, lidmi běžně užívaných. Když zjistí, že pedofilie znamená něco jiného než sex s dětmi, začne přemýšlet dále; často si pak tento člověk, kterého děti přitahují, položí otázku, zda je pedofilem nebo ne. Začte se do textů na internetu. V některých se vidí, v jiných méně, je nerozhodný. Cítí, že se mu děti líbí, ale jestli je opravdu pedofil, to se zatím neodvažuje rozhodnout. Analyzuje vlastní myšlení, citění, prožitky, přemýšlí, jak se mu děti vlastně líbí, často si ani nemusí uvědomovat jejich sexuální atraktivitu. Časem se nakonec tímto téměř každodenním přemýšlením dobere k nějakému výsledku, ale i tak se nechce unáhlit ve vyřčení skutečnosti: „Ano, jsem pedofil.“ Jsou známy situace, kdy se třeba dospělý muž zamiluje do desetileté dívky, ale i přesto se ještě nějakou dobu za pedofila nepovažuje.

Celou situaci navíc komplikuje všudypřítomný strach. Strach z toho, že když někomu řekne, co cítí, přijde pro něj policie a zavrou ho někam do léčebny. Strach, který pedofilové mají, když by měli přes internet kontaktovat jiného pedofila, je obrovský. Trvá i několik let, než pedofilně orientovaný člověk napíše tomu, který má na internetu svou stránku a dokonce na ní ke kontaktování vyzývá. Zkušenosti z pedofilní internetové komunity však praví, že tento strach je přehnaný.

I poté, co si jedinec přizná pedofilní citění, může pochybovat a znovu a znovu si ověřovat na nejrůznějších situacích, zda pedofilem opravdu je. Jsou známy i případy, kdy si někdo nejdřív přiznal, že je pedofil, ale vzápětí po nějaké době zase pedofilní identitu odmítl.

Ne každý člověk, který je dětmi sexuálně přitahován, sám sobě přizná pedofilní identitu. Tu nelze nikomu připsat ani třetí osobou zvenčí (např. stylem „ten muž si nějak moc rozumí s dětmi, to bude určitě pedofil“). Gieles (2001) říká, že pedofilní citění může být částí podstatně rozsáhlejší identity. Mezi pedofily a „nepedofily“ není žádná ostrá hranice. Někteří lidé svou identitu i vícekrát za život změni, aniž by se přitom změnilo vrozené dispoziční prostředí, prostřednictvím kterých své vztahy a city vnímají.“ (Žák, 2009)

„Při zahajování partnerských sexuálních aktivit se u deviantních jedinců často setkáváme i se sexuálními dysfunkcemi, především s erektilními problémy nebo s retardovanou, či naopak s

předčasnou ejakulací. Tyto bývají buď přímým následkem odlišné sexuální preference, kdy souhlasné partnerské sexuální aktivity nejsou pro devianta dostatečně vzrušující nebo následkem nejistoty pod vlivem vědomí odlišnosti. Sám deviant pak často využívá tyto dysfunkce k racionalizaci svého deviantního chování, které interpretuje jako následek nebo náhražku při neschopnosti normálního styku.“ (Weiss, 2002, s. 165)

Racionalizace a vytěsnění vedou k tomu, že jedinec se začne vnímat jako bezproblémový, který spáchal deviantní akt jako „úlet“. Po první deviantní aktivitě se již žádná další nemusí neuskutečnit, může také dojít k tzv. delikventnímu vývoji nebo k tzv. sexuálně preferenčnímu vývoji (následují další delikty, plný rozvoj parafilie, posilování tohoto chování pomocí masturbace s deviantními fantaziemi atd.). (Weiss, 2002)

Diagnostika

Diagnostikou sexuálních deviací se zabývá sexodiagnostika, která slouží deviantologii jako oboru zabývajícímu se sexuálními deviacemi. (Weiss, 2002)

Falometrie

Jedná se o psychofyziologickou diagnostickou metodu, též se můžeme setkat s pojmenováním falopletysmografie. Jde o přístrojovou registraci změn objemu penisu při prezentování vizuálních či auditivních sexuálních podnětů různého charakteru. Podněty mohou být fotografie, videozáznamy či popisy erotických aktivit apod. Výsledkem vyšetření je získání údajů o sexuálních preferencích pacienta. První měření tohoto typu prováděl již na začátku minulého století Bayliss, ale falometrie jako diagnostická metoda aplikovaná u parafilí se začala více užívat až koncem 50. let 20. století a u nás je s její aplikací spojen zejména český psychiatr a sexuolog Kurt Freund. (Weiss, 2002)

Vulvopletysmografie

Též vaginálně pletysmografická metoda pracuje na obdobném principu jako falometrie. Jak je možné odvodit z názvu jedná se o metodu užívanou při vyšetřování žen. Opět se prezentují sexuálně vzrušivé podněty díky kterým dochází vlivem vzrušení ke změnám prokrvení pohlavního orgánu ženy, tyto změny se zaznamenávají a následně vyhodnocují za účelem získání údajů o sexuální preferenci vyšetřované pacientky. (Weiss, 2002)

Někdy je klient vyzván, aby slovně hodnotil erotičnost stimulů po jejich odprezentování.

Výsledek slouží pro porovnání uvědomovaných a neuvědomovaných reakcí. Pokud je pacient v soustavné psychoterapii může takovéto vyšetření ukázat míru jeho náhledu a sebedpřijetí. Spolehlivost výše uvedených metod je velmi vysoká, pohybuje se nad hranicí 90%. Rovněž korelace mezi výsledky takovýchto vyšetření a subjektivními odhady sexuálního vzrušení je vysoká. Existují samozřejmě i jiné metody pracující na podobném principu, ale bývají méně přesné, dají se však užít jako doplňkové nástroje diagnostiky parafilii. (Weiss, 2002)

Metoda měření reakčního času

Lze ji aplikovat současně při falometrickém vyšetření. Metoda spočívá v označování sexuální atraktivity prezentovaných podnětů probandem. Užívá se Likertova sedmibodová škála sexuální atraktivity, kde se 1 hodnotí podnět, který je velmi znechucující a 7 podnět vysoce sexuálně vzrušující. Jsou k dispozici standardní vyšetřovací sady diapozitivů, které obsahují akty objektů obojího pohlaví ve věku 8-10 let, 14-17 let a 22 a více let a vyšetřovaný si sám reguluje přechod k dalšímu snímku pomocí tlačítka. Čas po který setrval u jednotlivých snímků (fixační čas) se zaznamená a po té porovná s hodnotami paralelně běžícího falometrického vyšetření. Byla zjištěna vysoká míra korelace mezi délkou fixačního času a sexuálním vzrušením. (Weiss, 2002)

Anamnestické vyšetření

Nejspolehlivější metodou pro odhalení odchylného vývoje sexuální motivace je zaměřený rozhovor. Při exploračním rozhovoru lze zjistit přítomnost odlišné náplně masturbačních fantazií a polučních snů, výskyt funkčních sexuálních poruch, nápadně opožděný začátek sexuálních styků, nápadný časový odstup mezi první heterosexuální koitální zkušeností a dalšími, parcialistické zaměření apod. (Weiss, 2002)

*„Důležitým diagnostickým vodítkem při zjišťování pedofilie je tzv. **pedagogicko-estetický komplex**. Tento pojem vyjadřuje skutečnost, že celá pedofilova osobnost je strukturována podobně jako osobnost dítěte. Svět dětí je proto pravým pedofilům blízký, cítí se v něm bezpečně, uvolněně, neutlačováni úzkostným očekáváním.. Dětem rozumí a jsou v dětském kolektivu obvykle velmi dobře přijímáni. Žijí v atmosféře dětského světa, hrají roli staršího kamaráda. Často se velmi dobře uplatní v zaměstnáních spojených s kontaktem s dětmi. Tato zaměstnání však nevyhledávají pouze pro uspokojení svých sexuálních potřeb, ale i pro prožití iluze dětského světa. Pokud nepodlehnou svým sexuálním pohnutkám, mohou být právě pro porozumění dětskému světu velmi úspěšnými učiteli, skautskými vedoucími, trenéry či autory knih pro děti, přičemž v okolí nemusí vůbec*

vzniknout podezření na skryté sexuální motivaci jejich společensky oceňovaných aktivit.“ (Weiss, 2002, s. 76)

Diagnostická kritéria parafilii

„Diagnostický a statistický manuál duševních poruch (DSM) Americké psychiatrické asociace (APA), revize 4. vydání (DSM-IV-R) uvádí pedofilii pod kódem 302.2 s následujícími diagnostickými kritérii:

- Po dobu nejméně 6 měsíců opakující se intenzivní sexuálně vzrušující fantazie, sexuální touhy nebo chování zahrnující sexuální aktivity s předpubertálním dítětem nebo dětmi (obecně věku 13 let nebo mladších).
- Osoba uskutečnila tyto touhy nebo sexuální přání a fantazie způsobují zřetelný distres nebo obtíže v meziosobních vztazích
- Věk osoby je nejméně 16 let a je nejméně o 5 let starší než dítě nebo děti podle kritéria A. “

(http://cs.wikipedia.org/wiki/Pedofilie#Zdravotn.C3.AD_diagnostick.C3.AA9_a_statistick.C3.A9_manu.C3.AA1ly)

„K těm obecným dle MKN-10 patří podmínky:

- jedinec opakovaně prožívá intenzivní sexuální touhy a fantazie týkající se neobvyklých objektů nebo aktivit,
- jedinec buď touhám vyhoví nebo je jimi citelně obtěžován,
- preference je přítomna nejméně šest měsíců“ (Weiss, 2002, s. 32)

Léčba

„Existují v zásadě dva přístupy. První z nich spočívá ve snaze sexualitu potlačit, vytěsnit ze života, k čemuž podle názoru tradiční sexuologické psychiatrie mohou být nápomocny léky nebo v krajním případě též kastrace. Zpravidla se klientovi doporučí vyhýbat se dětem, učí se považovat své city a touhy za nebezpečné. Vychází se zde z představy, že cokoliv, co je motivováno pedofilií, směřuje ke zneužití dítěte, a jen potlačením těchto tendencí, k čemuž jsou používány zejména metody tzv. kognitivně-behaviorální terapie, se může parafilní jedinec chovat společensky přijatelně. Fog (1992) tuto metodu přirovnává k uzavření pojistného ventilu parního kotle – zvyšuje se zde riziko, že rozpor mezi tím, co klient cítí a co je po něm požadováno, skončí tragicky, např. zneužitím dítěte či sebevraždou klienta apod. Druhý přístup je opačný. Spočívá ve snaze přijmout odlišnost jako součást své osobnosti. Člověk se učí své dispozice rozvíjet, chápat a

kultivovat, učí se s nimi žít.“ (Žák, 2009)

Léčba založená na útlumu a konformizaci

„V současné době převažují přístupy, které mají za cíl především kontrolu chování klienta. Sexuologové pedofilnímu klientovi často doporučují vyhybat se jakémukoliv sociálnímu kontaktu s dětmi a kladou důraz na adaptaci k alternativním způsobům sociálně akceptovatelného sexuálního uspokojení. Pedofilům se například může doporučovat, aby vyhledali partnerku mladistvého vzhledu již nad zákonnou věkovou hranicí, ačkoliv pak takové jednání, byť již právně nepostižitelné, může mít také charakter zneužití.“ (Žák, 2009)

„U pedofilů, kteří se dopustili sexuálního deliktu vůči dítěti, je většinou nařízena ústavní léčba zpravidla po výkonu trestu v klasické věznici. Pokud však má jít o nápravu pedofilního delikventa, je léčba nezbytnou nutností již v průběhu výkonu trestu – toto umožňuje věznice v Kuřimi jako jediná v ČR.“ (Žák, 2009)

„Pacientovi se sníženou ovládací schopností jsou obvykle podávány léky, které navázáním na specifické receptory buněk inaktivují účinky testosteronu, který má velký vliv na intenzitu sexuálního puzení. Lze tak pacientovi pomoci snížit sexuální puzení na úroveň, kterou již dokáže vůlí ovládnout. Někdy se o této metodě mluví jako o chemické kastraci. Jinou možností je chirurgická kastrace (orchidektomie), která je v ČR dobrovolná a pacient o ni musí požádat. Někdy je to jediná možnost, jak lze pedofilnímu delikventovi umožnit žít normální život.“ (Žák, 2009)

Léčba založená na sebedpřijetí a integraci

„Někteří odborníci uvažují poněkud jiným směrem. Především samotnou pedofilii nepovažují za primární problém. Gieles (2001) uvádí dva cíle léčby založené na sebedpřijetí a integraci: Prvním je egosyntonní náhled – aby si pedofilně orientovaní své vnitřní citění uvědomili, přijali je jako součást sebe samých a nebojovali proti němu. Druhým cílem je poznávání a objevování alternativ, jak mohou se svým citěním žít.“ (Žák, 2009)

Pedofilie v souvislostech

V případě deviantů narážíme na jejich subjektivní normy. Tzn. pro pedofila je normální láskou láska k dítěti. Pro sadistu bude normální svazování žen, pokořování a působení bolesti. V pojetí normality je zde velký prostor pro relativitu. Ovšem navzdory relativizaci musí být sexuální chování alespoň v minimálním kontextu s dobou a kulturním prostředím. V naší době je za platnou definici sexuální normality považována následující: „Za normální lze považovat takové

konsensuální (souhlasné) sexuální aktivity, které se odehrávají mezi psychosexuálně a somatosexuálně dostatečně zralými a pokrevně v přímé linii nespřízněnými partnery, a jež nevedou k jejich psychickému nebo tělesnému poškození.“ (Weiss, 2002, s. 29)

Je nutné mít na paměti, že vnější projevy chování nemusí korespondovat s vnitřními potřebami (se sexuálními preferencemi). **„Deviantní sexuální chování ještě nemusí nutně signalizovat přítomnost deviace a normální chování ještě není dostačujícím důkazem sexuální normality.**“ (Weiss, 2002, s. 29)

„Už samotný termín úchylka neboli deviace v sobě obsahuje negativně hodnotící soud. Zejména v souvislosti se sexuálním chováním se jedná o nežádoucí aktivitu, která nezřídka obtěžuje okolí a většinou je také nebezpečná. Ale musí tomu tak být vždycky? Neuplynula ještě příliš dlouhá doba od chvíle, kdy za úchylku byla považována dokonce i homosexualita, a pozůstatek tohoto myšlení přetrvává ještě i v některých hlavách pomazaných. Pokud chování většiny přijmeme za normu, neznamená to ještě z daleka, že by všechny menšinové aktivity byly trestuhodné. Některé z nich neškodí ostatním ani co by se za nehet vešlo, a samotná definice sexuální „úchylnosti“ se tak stává nezřetelná, stejně jako je nejasné vymezení sexuální „normy“.“ (Uzel, 2009, s. 101)

„K nepřátelskému pohledu na sexuální menšiny přispívá také zakořeněné zaměňování sexuální úchyvky se sexuální delikvencí. Zatímco první je možno hodnotit nanejvýš jako poruchu zdraví, druhé je už porušení sociálních a právních norem, které si společnost stanovila.“ (Uzel, 2009, s. 101)

Zřejmě první co se nejednomu člověku vybaví při slově pedofilie bude „zneužívání dětí“. Tato asociace je vzhledem k informovanosti společnosti o pedofilii pochopitelná, nicméně chybná. Narážíme zde na hluboce zakořeněnou domněnku, že každý pedofil během svého života alespoň jednou zneužije nějaké dítě, tedy dopustí se sexuálního deliktu. Může se zdát, že pokud se člověk narodí jako pedofil, znamená to zároveň, že je předurčen k páchání sexuálních deliktů. Zkušenosti sexuologů a kriminalistů však toto nepotvrzují. Odhaduje se, že až 90% vyšetřovaných případů pohlavního zneužití dítěte nemá na svědomí pedofil, ale člověk po sexuální stránce normální s osobnostním či sociálním defektem apod. Někteří sexuologové (např. Weiss nebo Brzek) jsou toho názoru, že většina pedofilů se za celý život nedopustí jediného trestného činu sexuálního zneužití dítěte. (Žák, 2009)

Další rozšířenou domněnkou je, že každý, kdo znásilní dítě je pedofil. Zde je nutné uvědomit si a rozlišovat zda je pachatel nositelem pedofilie či pouze spáchal sexuální delikt na dítěti. V mnoha případech je totiž dítě pouze „náhražkou“ dospělé partnerky, snáze dostupnějším objektem. Dle Weisse (in Fenomén dnes, 2007) se pedofilové omezují spíše na vzájemné hlazení

popř. masturbaci, ale k souloži dochází výjimečně.

(Weiss, 2002; <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/207452801370048-fenomen-dnes/>)

Nemalý podíl na zkresleném vnímání pedofilů a pedofilie mají média. Pedofil je bohužel slovo na které veřejnost velmi dobře slyší, objeví-li se v titulku v novinách či zazní-li z úst moderátora televizních zpráv, okamžitě poutá pozornost. Naneštěstí často se stává, že je toto slovo užito chybně, např. člověk, který znásilní dítě, je označen za pedofila, přestože není nositelem této parafilie a jednalo se u něj pouze o „náhražkové jednání“. Můžeme se také dočíst či doslechnout, že někdo „je trestán za pedofilii“ - to je holý nesmysl. Člověk je trestán za své chování, za činy které spáchá, žádná deviace sama o sobě není trestná.

(Žák, 2009; <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/207452801370048-fenomen-dnes/>)

V souvislosti s pedofiili také narazíme na téma dětská pornografie. V České republice je trestná její výroba, distribuce a od roku 2007 také její držení pro vlastní potřebu. Někteří odborníci se však domnívají, že právě ono držení pro vlastní potřebu by mělo být legální. Jsou toho názoru, že možnost konzumovat tento typ pornografie by mohla přispět ke snížení počtu případů sexuálního zneužívání dětí pedofily. Podklady pro tuto domněnku poskytuje výzkum provedený v Holandsku, na jehož základě bylo zjištěno, že v místech, kde je držení dětské pornografie dovoleno klesl počet trestných činů sexuálního zneužití dítěte. Jinými slovy, možnost užívat např. při masturbaci tento vizuální materiál vedla k dostačujícímu uspokojení konzumentů. Dalším prolegalizačním argumentem pro držení dětské pornografie je názor, že jedinec, který pouze konzumuje tento materiál se přímo nedopouští trestného činu zneužití dítěte. O morální stránce tohoto jednání se však vedou polemiky. Protikladem k těmto argumentům je názor, že možnost neomezeně konzumovat dětskou pornografii by naopak mohla vést ke zvýšení počtu sexuálních deliktů spáchaných na dětech. Lidé zastávající tento názor se domnívají, že by mohlo dojít u konzumentů ke zvýšení touhy si pozorované praktiky vyzkoušet „naživo“. Neméně se také diskutuje o legalizaci jistých typů dětské pornografie, jedná se o animované a psané materiály. Je jasné, že při jejich výrobě by nedocházelo k páčání trestných činů, nicméně vyvstává opět otázka, jestli by konzumace takovýchto materiálů také nezvyšovala touhy konzumentů. (Žák, 2009; <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/207452801370048-fenomen-dnes/>)

Moje „srážka“ s pedofiili...

Když jsem si vybírala téma práce, řekla jsem si: „Jo pedofilie, to je v pohodě, to znám“. Dnes, téměř s měsíčním odstupem od chvíle, kdy jsem se rozhodla začít na toto téma tvořit vidím, jak bláhové a mylné bylo mé přesvědčení, že do této problematiky vidím a dobře ji znám. Během

vytváření seminární práce u mě došlo – nebojím se to říct – k „prozření“.

Klíčové bylo rozhodnutí neomezit se pouze na teorii, kterou lze čerpat z literatury a elektronických zdrojů, ale oslovit někoho, komu tato parafilie byla dána do vínku. Nevím, zda jsem při výběru člověka, kterého jsem požádala o spolupráci, měla mimořádně šťastnou ruku, faktem je, že mi poskytl cenné informace a pomohl mi se v této problematice lépe zorientovat.

Uvědomila jsem si, že můj pohled na deviaci jménem pedofilie byl velmi zkreslený. Aniž bych se nad tím pozastavila, nesprávně jsem užívala pojmy jako např. „sexuální deviant“ a „sexuální delikvent“, bez zaváhání by mě v souvislosti s pedofilií napadlo zneužívání dětí apod. Samozřejmě, pedofilii a zneužívání dětí lze dát do souvislosti, co však nelze, je dát mezi tyto pojmy rovnítko – což je bohužel v naší společnosti běžná praxe.

Zřejmě nejvýraznější změna, která u mě proběhla se týká pohledu na jedince, jež jsou nositeli zmíněné parafilie. Uvědomila jsem si, že tuto skupinu, netvoří jen lidé, kteří páchají sexuální trestnou činnost, ale také lidé, kteří se staví proti své přirozenosti (jež je kriminalizována) a mohou být společnosti velmi prospěšní. Lidé, kteří jsou v mnoha ohledech stejní jako my, členové majority. Nejedná se o komunitu, kterou bychom měli bez rozdílu vnímat jako hrozbu pro společnost, ale spíš bychom na ně měli nahlížet jako na majitele určité zvláštnosti, kterou je třeba pochopit a porozumět jí. Stejně jako u nás „normálních“ najdeme i mezi pedofily lidi inteligentní, citlivé, přátelské a zábavné.

Díky komunikaci s pedofilem jsem získala spoustu „podpultových“ informací a dostala jsem možnost nakouknout do života takového člověka. Což považuji za velmi cennou zkušenost. Dověděla jsem se mnoho věcí, po kterých by mě ani nenapadlo pátrat například, že se pedofilové v rámci své komunity dělí na bl/bls (z ang. boylove, boylovers) a gl/gls (z ang. girllove, girllovers). Nezáleží na tom, zda je dotyčný/á homosexuál či heterosexuál, tyto zkratky prozrazují, jaké pohlaví preferují. Tedy bls preferují chlapce, gls holčičky. Dále jsem zjistila, že pedofilové mají i své svátky. „Alice day“ a „International BoyLove Day“ - o obou se zmíním později. A takových věcí bylo víc.

Myslím, že tato práce pro mě byla obrovským přínosem. Nejde jen o získání nových informací nebo o upřesnění těch stávajících, ale jako člověk se cítím obohacena. Znovu jsem si uvědomila jak je důležité mít oči dokořán a „neplést si pojmy s dojmy“.

Svátky a symboly

Alice day

Je svátek pro všechny pedofily s touhou po mladých dívkách. Slaví se každoročně 25. dubna. Tento svátek vznikl jako oslava vztahu, který byl mezi Lewisem Carrollem (vlastním

jménem Charles Lutwidge Dodgson) a Alicí Liddelovou.

Lewis poznal tehdy čtyřletou Alici právě 25. dubna 1856. Byl přítelem rodiny Liddelových a brával Alici a její sestry na projížďky po Temži spojené s pikniky. 4. července 1862 Alice Dodgsona požádala, aby jim při plavbě povídal pohádku. Dodgson začal vyprávět příběh o Alici samotné. Alici se vyprávění velmi líbila a požádala jej, zda by je mohl sepsat, aby si je mohla kdykoli znovu přečíst. Roku 1864 dostala Alice od Dodgsona k Vánocům sepsané vyprávění, které dnes známe jako „Alenka v říši divů“.

Když bylo Alici 12 let (dle zákonů tehdejší Anglie byla plnoletá) požádal Dodgson o její ruku. To ale pobouřilo její rodiče a rozhodli se vymazat z rodinného deníku záznamy týkající se Dodgsona a kontakt s ním ukončili.

(http://www.wikisposure.com/Alice_Day; Žák, 2009)

International BoyLove Day

International BoyLove day je den, kdy pedofilové slaví svou touhu být s mladými hochy. Podobně jako Alice Day pro pedofily s touhou po mladých dívkách. IBLD jak se tento den označuje umožňuje pedofilům se shromáždit, popovídat si a rozšířit, že láska mezi mužem a mladým chlapcem je v pořádku.

První myšlenka IBLD se objevila v červenci 1998. První návrh byl o letním slunovratu, protože je to nejdelší den. Nápad se zprvu neujal, ale ke konci roku pedofilové chtěli tento svátek slavit 2x. O každém slunovratu. První IBLD byl tedy v prosinci 1998. Prvních pár let byl tento den oslavován 48 hodinovým maratonem v diskuzi na toto téma na fórech. Tento styl se začal pomalu ztrácet a v roce 2002 byl IBLD oficiálně slaven jednou ročně. Bylo rozhodnuto, že se bude slavit první sobotu po letním slunovratu, aby to vyhovovalo pracujícím.

Dnes pedofilové slaví IBLD rozsvícením modrých svící buď doma nebo na veřejnosti. Pokud na veřejnosti, tito lidé pak nechají modrou svíci na veřejném místě společně s poznámkou vysvětlující co pro ně tento den znamená. Např: "Pro některé je to jen tichá a neviditelná upomínka, co tento den znamená. Nemají nikoho s kým by tuto událost sdíleli a ani prostředek jak by to ukázali veřejnosti. Nanejvýš si mohou doma zapálit modrou svíčku. Pro ostatní to znamená setkání s ostatními, najít kamarády a sdílet naději, že časy které přijdou budou lepší" (http://www.wikisposure.com/International_boylove_day)

Bl a Gl logo, pedophile butterfly, GIBl logo a znak solidarity

BL logo bylo registrováno v roce 1997 jako symbol pro BLs a jejich pozitivní prezentaci.

Malý trojúhelník představuje chlapce, velký staršího chlapce nebo muže. Z něj pak vzniklo GL logo, které má podobnou strukturu, ale jinou barvu a tvar (srdce). Význam je ale stejný. GL logo nebylo nikdy nikde registrováno. Tyto symboly (loga) se objevují v různých podobách: jako přívěsek na řetízku, náramku či jako nášivka nebo tetování.

Motýlek (pedophile butterfly) je složen ze čtyř srdcí. Dvě velká, představující muže nebo ženu a dvě malá, představující chlapce či dívku. Pohlaví je zřejmé z barev srdcí. Jako jeho autor je uváděn Norbert de Jonge, bylo registrováno u příslušného úřadu Beneluxu 15. února 2002 a bylo jedním ze symbolů emancipačního hnutí. Má symbolizovat 4 doporučená pravidla: souhlas dítěte i dospělého, otevřenost vůči rodičům dítěte, svoboda dítěte kdykoliv ustoupit ze vztahu a soulad s vývojem dítěte. GIBI logo se používá jako znak pro bisexuální pedofily a upravený znak jing a jang je logo solidarity, tedy pro lidi, kteří sice pedofily nejsou, ale chtějí vyjádřit svou solidaritu k pedofilům.

(<http://web.archive.org/web/20071016045648/www.clogo.org/main.php>)

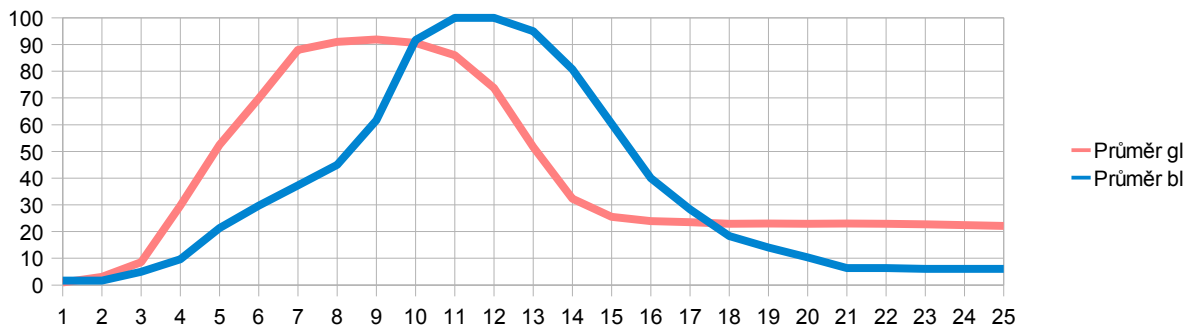
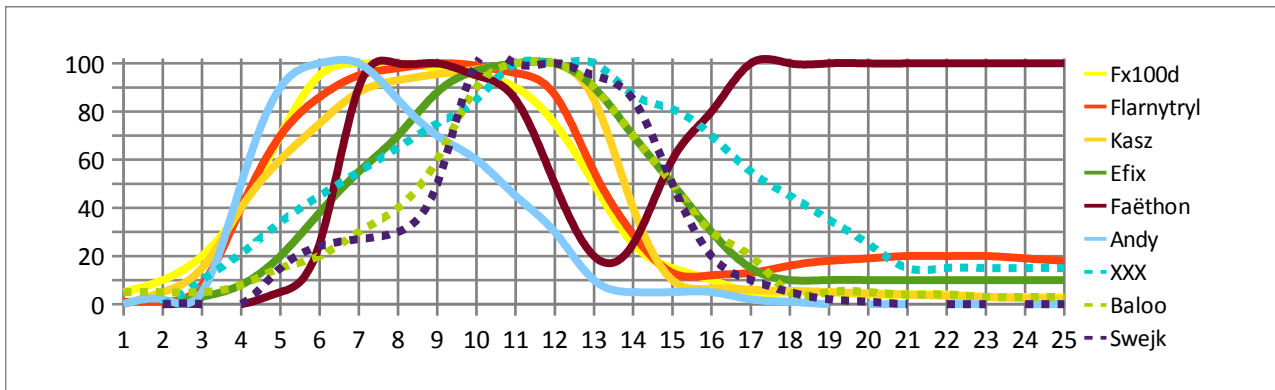
(výše uvedené znaky příkládám v příloze 5)

Mé setkání s pedofilem

Rodiče byli zaměstnanci PL Opava a od léčebny dostali k podnájmu rodinný domek přímo v areálu. Jako malí jsme si utvořili „partu“ s dětmi ostatních zaměstnanců. Naším „revírem“ na hraní byl celý areál léčebny. Pohybovali jsme se mezi pacienty a vůbec nás nenapadlo, že ti lidé jsou jiní – myslím, že jsme si jich v podstatě moc nevšímalí. Když mi bylo tak 6 nebo 7 let seznámili jsme se s jedním pacientem. Nejsem si jistá, ale myslím, že nás oslovil on. Mohlo mu být asi 30 – 35 let, měl jemné rysy v obličeji, které připomínaly ženské, řídké blonděné vlasy po ramena s pěšinkou uprostřed a šedomodré oči. Hlas měl uklidňující a ne tak hluboký jako má většina mužů.

Ze začátku jsme se různě potkávali při našich hrách v areálu, později už za námi chodil k domku, kde jsme bydleli. Nosil nám křídý, pastelky, voskovky a papíry a kreslil s námi. Hodně nám vyprávěl a povídal si s námi. Pak už jsme se k němu hlásili sami, když jsme ho někde zahlédli. Ale pak zmizel. K nám už nechodil, ani v areálu jsme ho nepotkávali. Hodně jsme si ho oblíbili, a tak když se stále neobjevoval, začali jsme ho hledat. Bezvýsledně. Po čase jsme zapomněli. O několik let později jsem se dověděla, že to bylo pedofil, který byl v ústavním léčení. Dnes je to pro mě velmi krásná vzpomínka.

Příloha 1

Tyto dva grafy vznikly díky spolupráci několika pedofilů a je v nich zachyceno subjektivní vnímání reaktivity pedofilů vůči dětem jimi preferovaného pohlaví v daném věku. V prvním grafu jsou plnou čarou znázorněny preference heterosexuálních pedofilů a přerušovanou homosexuálních. Druhý graf ukazuje průměry heterosexuálních a homosexuálních pedofilů.

Příloha 2

Ahoj ***.

Následující řádky asi nikdy číst nebudeš, a jestli ano, bude to mnohem později. Nejrady bych Ti tento dopis poslal ještě dnes, abys věděla, jak se mé srdce rozbuší, pokaždé když Tě spatřím. Tvé vlasy mi připomínají sluneční paprsky, které mi rozjasní každou vteřinu v tvé přítomnosti. Tvůj úsměv je jako půlměsíc co ozáří mi cestu. Neumím popsat to štěstí, co cítím při pohledu na tvá rozzářená očka, když Ti něco udělá radost. Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy jsi mne poprvé chytila za ruku. První pusa co jsi mi dala, bude navždy vryta do mé paměti i když to byla pusa na rozloučenou. Svět se se mnou zatočil, když jsi mne poprvé objala a horko se ve mně rozlilo, když si se ke mně poprvé přitulila. V těchto okamžicích jsem byl ten nejšťastnější člověk pod sluncem. Udělal bych cokoli, co by sis přála, jen abys byla šťastná. Pro mne jsi ta nejkrásnější a nejúžasnější bytost na světě a dal bych vše, co mám za jeden malý okamžik strávený s Tebou. Vždy jsem své city musel skrývat před Tebou i před ostatními a neumím je správně vyjádřit. Věř ale, že jsou upřímné a velice hluboké. Tak jako Tebe, jsem ještě nikoho nikdy nemiloval. Vím, že má láska nebude nikdy z Tvé strany opětována, ale doufám a z celého srdce si přeji opak. Nemohu Ti tento dopis v nejbližší době poslat a nemohu Ti říct, jak moc Tě miluji, jelikož Ti je osm let a nejsi na takovou věc připravena. Mohu jen tajně doufat, že si někdy vzpomeneš na toho pána, co k Vám kdysi chodil a utápěl se v marné lásce, o které jsi neměla ani to nejmenší tušení.

Tvůj milující Jirka.

Jiřímu Fx100d bylo v době, kdy tento dopis psal 26 let.

(<http://www.fx100d.cz/view.php?cislocclanku=2009120007>)

Příloha 3

Interview s Pavlem Fidelem, efebofil, 27 let, trestaný za pohlavní zneužití, trest 2 roky nepodmíněně, po výkonu trestu nařízena ústavní léčba.

× ***Kdy se u tebe začala parafilie projevovat a jakým způsobem?***

Celé to začalo asi ve věku mých 14 let, kdy jsem si poprvé začal uvědomovat, že na rozdíl od mých vrstevníků je mi příjemněji ve společnosti kamarádů než kamarádek, ale tehdy jsem tomu ještě nepřikládal žádný význam.

× ***Jak si na tyto projevy reagoval?***

V té době ještě nijak, neřešil jsem to a ani jsem to moc nechápal...

× ***V kolika letech sis řekl: „Ano, já jsem pedofil“?***

Nejsem pedofil, to je něco trošku jiného. Má deviace se jmenuje Efebofilie a spočívá v preferenci dospívajících chlapců. A přiznal jsem si to poměrně pozdě...cítíl jsem to samozřejmě již dříve, ale skutečně jsem se s tím smířil až ve svých 26 letech...

× ***Jak vnímáš svou parafilii dnes?***

Dnes už je to jiné...naučil jsem se se svou deviací žít a vím, jak funguje, kdy se spouští a jak ve které chvíli postupovat a realizovat svou sexualitu v mezích zákona.

× ***Jak ty konkrétně realizuješ svou sexualitu v mezích zákona?***

Jak jsem psal, našel jsem si v léčebně partnera, který má stejnou deviaci jako já. Náš sexuálně motivační systém je stejný, tedy i ta část, která se jmenuje proceptivita a která odpovídá za to, že si dva lidé navzájem rozumějí. Tak, jako dospělý muž dokáže komunikovat s dospělou ženou a zaujmout ji, dokážeme my komunikovat s dospívajícími chlapci a také si s nimi rozumíme. Takže víceméně řečeno máme vlastně pubertální chování, což vyhovuje jak mě, tak partnerovi. Další důležitou součástí je vzhled. Mně by málokdo hádal tolik, kolik mi je a u přítele je to stejné. Vypadá velmi mladě a to mojí sexualitě plně vyhovuje. A v neposlední řadě o sobě víme vše, takže i víme, jak pracuje sexualita toho druhého, navzájem se hlídáme a podporujeme. Jsme spolu více jak 13 měsíců a zatím nám to plně vyhovuje.

× ***Co vnímáš jako největší negativum na tom být pedofilem?***

To je těžké. Nejspíše je to neznalost lidí a jejich názory. Devadesát pět procent lidí si myslí, že pedofil je člověk, který znásilňuje, vraždí a ubližuje dětem. Mohou za to především média. Ovšem skutečnost je jiná...skutečný pedofil by nikdy dítěti neublížil...Takové věci dělá člověk, kterému se odborně říká „abuzér“, a s pedofilem nemá nic společného, jeho sexualita totiž funguje zcela odlišně.

× ***Chlapce jakého věku preferuješ?***

Jsem Efebofil a ti preferují chlapce ve věku zhruba 12-15 let...

× ***Co tě na chlapcích přitahuje?***

Je toho víc, ale především je to jejich pubertální chování, vzhled a vyjadřování...

× ***Co ty a tvůj sexuální pud – je to „fuška“ se ovládat?***

Když člověk pozná svou sexualitu a dodržuje základní pravidla, tak ani ne...ale sám na to

v životě nemůže přijít...proto bych každému s podobným problémem doporučil vyhledat odbornou pomoc.

- × ***Co se v tobě odehrávalo bezprostředně před spácháním deliktu? (myšlenky, pocity)***
Vše začalo mými letnými dotyky a jakoby náhodným kontaktem v oblasti jeho přirození. Nedělo se tak pořád, většinou to bylo pouze u nás doma a to při hrách nebo když jsme jen tak „blbli“. Neuměl jsem si vysvětlit, proč to dělám. Cítil jsem, že je mi to příjemné a že mě to vzrušuje, ale zároveň jsem věděl, jak moc riskuji, že o něho přijdu a to bylo to poslední, co jsem chtěl.
- × ***Popiš průběh zneužití za které jsi byl odsouzen...***
Opět jsme se z legrace prali a já se nechal na oko přeprat. Když už jsem jakoby nevěděl, jak se z jeho sevření dostat, sáhl jsem mu mezi nohy, stiskl a chvíli držel. Byl to pro mě nepopsatelný pocit vzrušení, když jsem cítil, jak i na něho přichází erekce. V tom se mi vytrhl a zeptal se, co a proč jsem to dělal. Odvětil jsem, že už jsem nevěděl, co jiného dělat, abych se z jeho sevření dostal. Měl radost, že mě dostal do kolen a já byl taky spokojený, ne-li šťastný.
- × ***Co následovalo po té? (myšlenky, pocity)***
Znechucení, opovržení nad sebou samým, naštvaní, že jsem se nedokázal ovládnout a také strach...ale vůbec ne strach z prozrazení, strach z toho, že o něho přijdu a že ho ztratím...
- × ***Jaký jsi měl vztah k chlapci, kterého si zneužil?***
To je těžké říci, protože ty pocity jsou smíšené a jsou spojené s něčím hodně nepříjemným, čím sem si musel projít. Nevím, jestli to byla láska, ale moc mi na něm záleželo a udělal bych pro něho první poslední.
- × ***Kdyby se na to nepřišlo, udělal bys to znovu a dál dokud by se na to nepřišlo? Pokud ne, proč?***
To je jen kdyby...ale asi ano, protože ani před tím jsem to nedokázal ovládat...
- × ***Jak ses cítil v průběhu trestního řízení?***
Jak se asi může člověk cítit u soudu...??? Přál jsem si, aby to celé už bylo za mnou...
- × ***Popiš zážitek z vězení, který ty osobně vnímáš jako nejhorší...***

- × ***Byl jsi rád když jsi přešel z věznice na sexuologické oddělení?***
Nevím...o sexuologické léčbě jsem neměl prakticky žádné informace a byl to spíše strach z neznámého...ve výkonu trestu měl člověk po dvou letech už zaběhlý styl života a přece jen nějaké kamarády...tady jsem vůbec nevěděl, co bude a co můžu očekávat...
- × ***Jak ses cítil na oddělení mezi ostatními pacienty s jinými diagnózami?***
Nejprve trochu divně...hlavně když jsem se dozvěděl, že jsou tam lidé, kteří spáchali sexuálně motivovaný trestný čin spáchaný třeba s vraždou... ale čím déle jsem tam byl, tím více jsem chápal, že ani oni si to nevybrali a nechtěli to, pouze je k tomu vedla jejich sexualita. Dnes mám mezi nimi pár vynikajících kamarádů...

- × ***Funguje i v tomto prostředí hierarchizace jako ve věznici?***
 Ne tak výrazně, ale funguje.
- × ***Řekl jsi, že i na sexuologických odděleních se hierarchizuje. Můžeš popsat hierarchii se kterou ses setkal?***
 Je to jiné než ve vězení. Ve vězení je hierarchie založená na tom, kdo má jaké svaly a kolik za ním stojí lidí. Nic víc. Tady samozřejmě ty svaly hrají taky roli, ale ne tak velkou. Záleží tam i na tom, jak je kdo chytrý, jestli rozumí své deviaci (protože potom ti méně chápaví chtějí pomoci a tím si také získá přátele a respekt). No a také na tom, jaké má vztahy s předsedou (volen z řad pacientů, komunikuje s personálem, vede debaty a dohlíží na úklid oddělení)
- × ***Léky – jakou s nimi máš zkušenost? Bereš je stále?***
 Neberu. Jelikož jsem si v psychiatrické léčebně našel partnera se stejným zaměřením, byli nám po nějaké době (až v ambulantní léčbě) vysazeny. Mají totiž dost výrazný vliv na tvorbu testosteronu a člověk s nimi není schopen žít plnohodnotný sexuální život, což je vlastně nezbytná součást partnerského vztahu.
- × ***Jak ses cítil při falometrickém vyšetření?***
 Trošku divně. Nebylo to nic příjemného.
- × ***Měl jsi tendence „klamat“ při vyšetření?***
 Myslím, že ani ne... vlastně jsem ani nevěděl jak...
- × ***Odhalila falometrie přítomnost ještě nějaké jiné parafilie? Měl si z toho obavy?***
 Neodhalila nic jiného...ale ty obavy samozřejmě byly...toto vyšetření se provádí na začátku léčby a to toho člověk o sobě ještě moc neví...
- × ***Jaký máš názor na testikulární pulpektomii?***
 Myslím, že každý by po důkladném prostudování všech plusů a minusů měl sám zvážit, jestli to pro něho bude mít nějaký přínos. Samozřejmě nezbytnou součástí jsou rady a připomínky odborníků...u některých závažných případů asi není jiné řešení, v zájmu ochrany veřejnosti...
- × ***Někteří sexuologové „doporučují“ zákaz styku s dětmi - tvůj názor na to?***
 Můj názor je takový, že pokud člověk skutečně pozná svou sexualitu a zjistí, jakou hranici nesmí překročit, pak je vše v pořádku. Vyžaduje to ovšem disciplínu a sebeovládání. Nicméně styku s dětmi tak jako tak nejde zabránit.
- × ***Doporučili i tobě, abys nevyhledával popř. se vyhýbal kontaktu s dětmi? Pokud ano, řídil ses tímto doporučením?***
 Ne. Mně nikdo takovou věc nedoporučil a jsem za to rád. Říkali nám, že s chlapci klidně mluvit můžeme, (to je ta proceptivita) ale musí s námi být někdo, kdo o našem problému ví a bude na nás dohlížet. Samozřejmě u nás nepřipadá v úvahu být s chlapci sám někde v soukromí... Tím nemyslím to, že bychom se na ně okamžitě vrhli, ale přece jen je lepší takovým situacím předcházet...
- × ***Někteří sexuologové „doporučují“ nevyhledávat/nekontaktovat/nepřátelit se s jinými pedofily – tvůj názor na to?***
 Myslím, že je to velká chyba. Člověk potřebuje přátele a nedovedu si představit přítele, před

kterým musíte něco tajit. Na terapeutických skupinách se učíte mluvit otevřeně a spolupacienti z léčebny vás znají lépe než rodina...nevěřím totiž tomu, že někdo své rodině popisuje své niterní pocity a sexuální touhy...proto je konverzace s těmito přáteli naprosto otevřená a přináší skutečně mnoho pozitivního.

- × ***Jaký byl pro tebe návrat z léčebny domu?***
Bez nějakých problémů.
- × ***Jak na to co jsi udělal reagovali lidé z tvého nejbližšího okolí?***
Po vysvětlení to vzali úplně normálně, ale to bylo i zásluhou odborného personálu při konzultacích během léčby.
- × ***Byla pro tebe léčba něčím přínosná?***
Každopádně. Bylo toho moc. Bez léčby bych dosud nevěděl, kdo jsem a kam patřím, nenaučil bych se, jak funguje má sexualita, jak ji mám ovládat a realizovat v mezích zákona.
- × ***Jak k činu, který jsi spáchal přistupují jiní pedofilové, které znáš?***
Úplně normálně. V léčebně se totiž nikdo nikomu nesměje, protože každý máme „něco“
- × ***Stálo to zneužití „za to“, když uvážíme co jsi musel kvůli tomu absolvovat?***
Samozřejmě, že nestálo.
- × ***Čeho nejvíce lituješ v souvislosti s deliktem, který jsi spáchal?***
Dva roky života jsou pryč a přišel jsem o osobu, kterou jsem měl rád a na které mi moc záleželo.
- × ***Považuješ trest, který jsi dostal za adekvátní? Pokud ne, proč?***
Ano, považoval jsem, proto jsem ani nežádal o podmíněčné propuštění. Po léčbě mám ale trochu jiný názor. Pro lidi s parafilií je výkon trestu naprosto zbytečný. Ano, udělali něco, co se nemá a měli by za to zaplatit. Ale ne ve vězení, nýbrž v léčebně. Tam na sobě mohou pracovat a zjistit, proč se tak stalo a tudíž i naučit se zabránit další recidivě. To má pro tyto lidi význam, vězení jim nic nedá, protože nespáchali trestný čin proto, že by chtěli, ale proto, že je k tomu vedl jejich pud. A koneckonců by to mělo přínos pro celou veřejnost, náklady spojené s výkonem trestu by byly investovány daleko smysluplněji.
- × ***Jaký zaujímáš postoj k dětské pornografii?***
Odsuzuji její výrobu, ale ne její držení... možná to zní trochu divně, ale pořád je lepší uspokojit se u obrázků či videa než s dítětem.
- × ***Myslíš, že legalizace držení dětské pornografie a možnost neomezené konzumace takového materiálu by přispěla ke snížení počtu trestných činů sexuálního zneužití dítěte?***
Na to je těžké odpovědět, ale asi ano, přispěla.
- × ***Existuje názor, že pedofilové mají vrozenou schopnost lépe rozumět dětem, souhlasíš s tímto názorem?***
Naprosto. Dokonce jsem o tom přesvědčen. Mám více takto orientovaných kamarádů a je to tak. Mají totiž stejnou proceptivitu, což je součástí sexuálně motivačního systému. Tak, jako dospělý muž dovede zaujmout ženu a rozumějí si spolu, stejné je to mezi pedofilem a

dítětem.

- × ***Jak přistupuješ k lidem, kteří mají nějakou jinou parafilií (nekrofilii, sadismus...)?***
Jako ke kterémukoli jinému člověku. Dříve se mi to hnusilo, ale pochopil jsem, že stejně jako já, ani oni si svou deviaci nevybrali, nemohou za ni a nezbyvá jim nic jiného, než se ji naučit ovládat a žít s ní.
- × ***Co se v tobě odehrává předtím než někomu řekneš, že jsi spáchal sexuální delikt?***
Obavy. To je asi u všech stejné, člověk přemýšlí nad tím, jak to ten druhý přijme.
- × ***Nově vznikající „registr pedofilů“ - tvůj názor na tuto iniciativu?***
Nesouhlasím. Jsou to osobní údaje a myslím, že velice citlivé. Nikdo nemůže zaručit, že tyto data nikdy neuniknou a dovedu si představit, co by potom nastalo. „Hony a lynče,, na pedofily, nekrofilii a vůbec na všechny osoby s nějakou parafilií.
- × ***Kdyby ti někdo řekl, že se narodíš s parafilií, ale že si můžeš libovolnou vybrat, jaká by to byla a proč?***
Asi bych zůstal u té své. Přijal jsem ji a mám se rád takový, jaký jsem.
- × ***Kdyby sis mohl přát jednu věc, jakoukoli, co by sis přál?***
Vrátit čas.

Příloha 4

Interview s Jiřím Fx100d, heterosexuálním pedofilem, 30 let, nebyl trestán.

- × ***Kdy se u tebe začala parafilie projevovat a jakým způsobem?***
Bylo to už v dětství, ale když se mi líbila v deseti letech třeba osmiletá dívka, nepovažoval jsem to za nic zvláštního. I vrstevníkům se často líbily vrstevnice, někdy i starší nebo dospělé. Mně se nikdy nestalo, že bych se zamiloval do učitelky nebo že by se mi nějaká dospělá líbila. Že je něco špatně jsem si začínal všimnout někdy kolem 12 – 13 let.
- × ***Jak si na tyto projevy reagoval?***
Potlačoval jsem to a snažil jsem sám sebe všelijak přesvědčit, že to není pravda. Například jsem si nalhával, že je to jen zvědavost a později to přejde.
- × ***V kolika letech sis řekl: „Ano, já jsem pedofil“?***
Toto jsem si poprvé řekl v patnácti letech, když jsem se zamiloval do sedmileté holčičky od sousedů. To už jsem si dál lhát nemohl.
- × ***Jak dlouho ses s tímto faktem smířoval?***
Od 15 do 24 let, tedy 9 let. V tomto období jsem se považoval za odpad a zrůdu.
- × ***Myslíš si, že jsi byl v tom „smířovacím“ období pro děti nebezpečný? A proč?***
Ano byl. Hlavně proto, že jsem si sice uvědomoval, že je zákonem zakázáno mít sex s tak mladými dívkami, ale vůbec jsem si neuvědomoval, že jim to může ublížit a jaké následky by to mohlo mít.
- × ***Co ti pomohlo přijmout tvou parafilii?***
Když jsem zjistil, že nejenže nejsem jediný, ale že mohu žít celkem normální život a nic špatného nedělat. To jsem zjistil z osobního webu jiného pedofila.
- × ***Jak vnímáš svou parafilii dnes?***
Beru ji jako mou součást nebo vlastnost. Občas se mě někdo zeptá, zda je to prokletí nebo dar. Já to nevnímám ani jako jedno. Pedofilie není ani špatná ani dobrá. Pravda je, že mohu ublížit, ale také mohu díky ní přinést spoustu dobrého.
- × ***Co vnímáš jako největší negativum na tom být pedofilem?***
Negativní pohled společnosti. Je těžké být lovnou zvěří do které si může každý beztrestně kopnout.
- × ***Myslíš, že pedofilní ženy to mají v životě lehčí než pedofilní muži? Pokud ano, v čem?***
Ano mají, společnost je k blízkému kontaktu ženy a dítěte daleko tolerantnější, dokonce se to od ženy tak trochu i čeká, že bude mít ráda děti. Tam, kde je u ženy tělesný kontakt brán přírodně, v případě muže by to již bylo považováno za nevhodné nebo aspoň podezřelé.
- × ***Jsi součástí společnosti, která poměrně tvrdě odsuzuje pedofily. Jak se ti v takovém prostředí jako nekriminálnímu pedofilovi žije?***
Není to nic lehkého. Nedá se popsat jaké mám pocity, když čtu nebo slyším nenávislné a často velmi agresivní postoje vůči pedofilům. Chápu, proč existuje věková hranice, pod kterou jsou děti chráněny před sexuálními aktivitami. Dost dobře však už nechápu, že je

možné v moderní společnosti veřejně psát nadávky a výhrůžky vůči skupině lidí, kteří se s něčím takovým narodili, ale nic špatného nedělají. Už samotný fakt, že nemohu své pocity dávat najevo a že se musím skrývat mi hodně vadí. Rád bych, abych se už skrývat nemusel a mohl o tom otevřeně mluvit, to je ale nemožné a ještě asi dlouho bude. Také mi vadí, že i ten nejlehčí prohřešek je často vnímán hůře, než třeba těžké ublížení na zdraví nebo dokonce vražda.

× ***Jak fungovaly tvé vztahy s dospělými partnerkami?***

Spíš na bázi takového intimnějšího kamarádství. Nikdy jsem se do dospělé ženy nezamíloval, ale dokážu ji mít rád a vážit si jí.

× ***Jaký je pro tebe sex s dospělou ženou?***

Sex je krásná a příjemná záležitost a dokážu si jej užít i s dospělou ženou. Musím si však představovat dítě, abych dosáhl a udržel erekci.

× ***Jak to vidíš do budoucna..? Chtěl bys rodinu a děti?***

Ano, chtěl bych mít partnerku a aspoň 3 děti. Jedno z nich bych rád adoptoval a dal mu tím rodinu.

× ***Jaký věk dívek preferuješ?***

Dokáží mě vzrušit zhruba od 4 do 12 let, nejvíc však preferuji dívky ve věku 6 – 10 let a absolutně nepřitažlivější se mi zdají ve věku kolem těch šesti let.

× ***Co tě na holčičkách přitahuje?***

Asi všechno. Dokážu říci, která část dětského těla mě více či méně vzrušuje i jaké chování mě nejvíce přitahuje, ale líbí se mi na nich všechno.

× ***Kdys byl nejbližší tomu zneužít dítě?***

Bylo to v tom období od 15 do 24 let. Především kolem těch 15 let jsem trávil čas s holčičkou od sousedů, kterou jsem miloval. Tenkrát jsem si i vytvářel plány jak ji odlákat někam stranou a přemluvit jí k nějakým sexuálním aktivitám. Okolnosti mi v tom tenkrát zabránily. Dnes jsem rád, že jsem to neudělal.

× ***Tvoje první láska – kolik ti bylo, kolik bylo jí, jak si prožíval zamilovanost?***

Mně bylo 15 a jí 7. Byl jsem s ní moc rád a stále jsem na ní myslel. Tehdy jsem ji ale nevnímával tak, jak vnímám děti dnes. Spíš než na to, jestli je spokojená a šťastná, jsem myslel na její tělo a na sex.

× ***Zamiluješ se, ale tvá láska dospívá, jak se mění tvůj pohled na ni? Mění se i tvá láska?***

Neřekl bych, že se to nějak mění. Je pravda, že už mě nepřitahuje jako dříve, ale stále jí miluji asi stejně. Mění se spíš náplň našeho společného času. Sice je stále hodně hravá, ale už se mění postupně obsah našich rozhovorů.

× ***Proč děti nezneužíváš?***

Protože je mám rád a nechci jim ubližovat. Je sice pravda, že to trauma se týká jen menší části zneužitých a zdaleka není doživotní, ale i tak možnost, že to dítěti ublíží tu je a pokud by došlo k odhalení okolím, je ta pravděpodobnost ještě vyšší. Navíc bych neublížil jen jí, ale i její rodině a okolí, ale i sobě a svému okolí.

- × ***Chtěl jsi někdy pracovat s dětmi (vychovatel, učitel..)?***
 Ani moc ne. Nemám rád být autoritou a všechny profese spojené s dětmi tu autoritu vyžadují. Jsem samozřejmě autoritou už jen proto, že jsem dospělý, ale v kamarádském vztahu ve volném čase nemusí ten vztah být tak formální a mohu svou autoritu hodně eliminovat. Na druhou stranu bych si přál pracovat v mateřské školce, tam ten vztah k dětem tak formální není.
- × ***Existuje názor, že pedofilové mají vrozenou schopnost lépe rozumět dětem, souhlasíš s tímto názorem?***
 Asi je to pravda. I když pedofil je s dětmi mnohem častěji než běžní lidé, protože jejich přítomnost vyhledává a to jak na vědomé, tak na podvědomé úrovni. Částečně tedy toto porozumění bude naučené. Z vlastní zkušenosti vím, že jsem to s těmi dětmi moc neuměl ze začátku, ale časem jsem se to naučil. Myslím si, že to bude částečně vrozené a částečně naučené. Stejně jako s empatií. Někdo je hodně empatický a jiný méně, ale dá se empatie „rozvíjet“.
- × ***Jak se díváš na pedofily, kteří spáchají delikt a jak na ty, kteří delikty páchají opakovaně?***
 Nijak tyto lidi neomlouvám a беру jako naprosto v pořádku, že za své jednání dostanou trest. Záleží hodně na tom, jaký delikt mají za sebou. Jinak přistupuji k pedofilovi, který o své deviaci nevěděl a dostal se do rizikové situace, kterou nezvládl a jeho aktivity byly nenásilné a jinak k pedofilovi, který použil násilí. Záleží jak ke svým deliktům přistupuje a pokud svého činu lituje, měl by dostat druhou šanci. Opakované delikty však už vnímám jako velký problém a takové lidi už bych k dětem nepustil. Jsem pak pro doživotní zákaz práce s dětmi a nedoporučil bych mu pak ani to kamarádství s dítětem.
- × ***Jak bys reagoval na informaci, že tvůj blízký přítel, také pedofil, zneužil dítě?***
 Rozhodně bych se k němu nepostavil zády. V první řadě bych zjistil, jakým způsobem to provedl a snažil bych se, aby čin neopakoval. Každopádně bych jej dovedl k sexuologovi, aby situaci řešil. Koukal bych při tom především na zájem samotného dítěte a pokud by tento kamarád spolupracoval a situaci řešil, nehlásil bych to policii, protože vyšetřování někdy způsobí více škody než užitku. Pokud by však odmítl léčbu a měl bych podezření, že v jednání chce pokračovat, asi bych v zájmu dítěte na policii šel.
- × ***Co ty a tvůj sexuální pud – je to „fuška“ se ovládat?***
 V některých situacích je to celkem těžké a pokud to jde, tak se takové situaci raději vyhnu. Většinou to ale tak velký problém není. Každý pedofil to však vnímá jinak a to, co mi nedělá problém, může pro jiného pedofila být velkým problémem. Každý pedofil by si měl všimnout, jaké situace jsou pro něj rizikové a sám by se jim měl vyhnout, nebo se naučit, jak se v nich má chovat. Při takovém přístupu k dětem to však pro pedofila těžké není. Především vždy platí, že zájem dítěte má přednost před mými zájmy a to za všech okolností.
- × ***Jak heterosexuální pedofilové vnímají homosexuální pedofily? Je to podobné nebo jiné než u teleofilů?***
 Nemohu na tuto otázku odpovědět, protože nevím, jaké to je u teleofilů. Homosexuální pedofil je pro mě na stejné úrovni jako heterosexuální. S těmi heterosexuálními si však lépe rozumím, hlavně z toho důvodu, že vztah heterosexuálního pedofila s holčičkou je trochu jiný, než vztah homosexuálního pedofila s chlapcem.

- ✘ ***Jaký zaujímáš postoj k dětské pornografii?***
 Záleží o jakou pornografii tu jde. Proti výrobě, držení i šíření dětské pornografie, která ke vzniku nepotřebuje reálné dítě (kreslená, psaná a počítačem generovaná) nemám nic. V případě dětské pornografie, kdy je při výrobě zneužito reálné dítě, tvrdě odsuzuji jak výrobu, tak šíření a to hlavně za peníze. V případě šíření zdarma a držení jsem však na pochybách a opravdu jsem si k těmto věcem zatím stanovisko neudělal. U držení takového materiálu nevidím nic, co by někomu reálně ubližovalo. Přesto je něco i na tom, že poptávka dělá nabídku, jenže i toto tvrzení není pravdivé v případě DP, protože spousta výrobců při zneužívání dětí dělá záznam především pro sebe, až poté materiály zveřejní a často zdarma. Jak tedy podporuji tohoto výrobce, když ani nemůže mít tušení, že jsem to stáhl? Samozřejmě když to koupím od výrobce, motivuji ho k výrobě dalších záběrů. Držení reálně snižuje výskyt sexuálně motivovaných trestných činů vůči dětem. Je něco i na tom, že sledování ve mně podporuje chuť si to vyzkoušet, ale to samo o sobě ještě neznamená, že této chuti vyhovím. Takže prodej a koupě opět odsuzuji. V případě výměny je možné, že si dva výrobci vyměňují materiály a vzájemně se podporují, takže ani výměnu a šíření nemohu obhajovat. Samotné držení však není jednoznačné a opravdu nemám utvořen názor. Každopádně plně respektuji zákon a chovám se podle něj, takže ani kreslenou pornografii nedržím. K uvolnění výjimečně používám fotografie dětí z módních katalogů a z rodinných alb na internetu, ale z těch si nestahuji ani fotografie, kde jsou děti nahé, pouze oblečené.
- ✘ ***Jak přistupuješ k lidem, kteří mají nějakou jinou parafili (nekrofilii, sadismus...)?***
 Stejně jako k jiným lidem. Posuzuji lidi podle činů, nikoliv podle sexuální preference.
- ✘ ***Co se v tobě odehrává předtím než někomu prozradíš, že jsi pedofil?***
 Strach a obavy, aby mě správně pochopil a neodsuzoval mě za to jaký jsem.
- ✘ ***Jaká reakce tě nejvíc překvapila, když jsi prozradil, že jsi pedofil?***
 Byl jsem tenkrát s kamarádem v pivnici. Bylo odpoledne a zrovna jsme přišli. Byl jsem rozhodnutý se mu svěřit, až bude vhodná příležitost. Bylo tam s námi i pár vrstevnic. Jedna z nich nejspíš cestou na toaletu vytrousila mobil a jelikož je tento podnik dost tmavý, protože o víkendech funguje jako hudební klub, nebyl mobil na tmavém koberci mezi boxy k sezení vidět. Ta dívka mi tedy nadiktovala své číslo, abych na mobil zavolal a ona jej našla po sluchu. Poté děvčata odešla a já tam zůstal s kamarádem sám. Když byla vhodná příležitost, řekl jsem mu, že mu chci říci něco dost intimního. Neměl s tím problém, tak jsem to vybalil na rovinu a přímo. „Líbí se mi holky zhruba od 6 do 10 let.“ Kamarád na mě kouká, mlčí a nic. Po chvíli se napije piva, zapálí si cigaretu a zase mlčí. Asi po minutě nebo dvou říká: „Tak to pro tebe nebude problém, když mi dáš číslo na tu slečnu, co hledala ten mobil, že jo?“
- ✘ ***Komu bylo nejtěžší říct pravdu o tvé sexuální orientaci?***
 Mamce.
- ✘ ***Jak reagovali rodiče?***
 Tátovi jsem se ještě nesvěřil. Mamka zpočátku projevila strach, abych neublížil své lásce a chtěla, abych se s ní nestýkal. Trvalo jí nějaký čas, než se s tím vyrovnala, ale dnes mi v kontaktu s dětmi nebrání. Paradoxně mi po nějaké době rozmlouvala léčbu a chtěla, abych nebral Androcure. Viděla, že jsem pod těmi prášky stále nervózní a výbušný a také viděla jak přibírám na váze, přišel jsem o ochlupení a začala mi růst prsa.

- × ***Jaké máš zkušenosti se sexuologickou léčbou?***
 Nic moc. Jeden lékař se mě snažil přeučit na dospělé a druhý mi vyloženě zakázal styk s dětmi, a to ještě dříve, než se řádně seznámil jaký mám na svou sexualitu náhled a podobně. Když jsem neuposlechl a s dětmi se stýkal dál, odmítl mě léčit. Dále mi také vadí, že lékaři ihned nasazují medikamenty, aniž by vyšetřili, jestli jsou opravdu nutné.
- × ***Jaký máš názor na testikulární pulpektomii?***
 Jsem rád, že je u nás tento zákrok povolený. Nikdy ho lékař nemůže nikomu nařídít, je to zákrok na vlastní žádost. Dává mi to další možnost řešení problémů s vlastní sexualitou i když je to řešení trvalé a nevratné.
- × ***Někteří sexuologové „doporučují“ zákaz styku s dětmi - tvůj názor na to?***
 Nelze nikdy říci obecně, že pedofilové toto nemůžou a tamto musí. U každého je to individuální záležitost. U lidí, jež spáchali sexuální delikt na dítěti je tento požadavek logický a v pořádku, ale u pacienta, který přišel dobrovolně a lékař jej pořádně nezná je tento požadavek nesmyslný. Navíc si myslím, že pedofil by měl „trénovat“, aby pak nebyl zaskočen tím, že se ocitl s dítětem o samotě. Vyhnout se dětem nelze, to bych musel být zavřený doma a nevycházet ven.
- × ***Někteří sexuologové „doporučují“ nevyhledávat/nekontaktovat/nepřátelit se s jinými pedofily – tvůj názor na to?***
 Opět nesmysl. Samozřejmě pacient, který není vyrovnaný a smířený se svou sexualitou může být pod vlivem některého pedofila, který děti zneužívá a nectí právní ani morální normy společnosti, negativně sveden na dráhu delikventa. Dva pedofilové mohou negativní projevy své parafilie vzájemně podporovat. Na druhou stranu, pokud budu v kontaktu s egosyntonním nekriminálním pedofilem se správným náhledem na svou deviaci, vzájemně si s ním budeme podporovat spíš realizaci sexuálních aktivit v rámci společenských norem a egodystonnímu pedofilovi může egosyntonní pedofil pomoci rychleji se se svou deviací vyrovnat.
- × ***Proč si se rozhodl založit svůj web, jezdíš po konferencích a vysokých školách se svým příspěvkem?***
 Snažím se informovat správně veřejnost o tom, co je to pedofilie, bořit mýty které tabuizováním pedofilie ve společnosti vznikly, ale především se snažím, aby budoucí generace pedofilů měly dostatek možností pomoci a to nejen té odborné, ale také anonymní. Přál bych si, aby společnost rozlišovala mezi deviací a delikvencí a nebyla tak nepřátelská vůči pedofilům.
- × ***Jak se vyrovnáváš s nevybíravými komentáři na tvou osobu na tvém webu?***
 Pokud jsou to sprosté nebo urážlivé komentáře, mažu je a nereaguji na ně. Pokud je to slušně vyjádřený jiný názor, odpovím na tento komentář a vysvětlím, jak to vidím já. Nedělá mi problém diskutovat s někým, kdo má jiný názor, ale musí být diskuze na nějaké úrovni.
- × ***Píšeš knihu. Co tě k tomu inspirovalo a co si od toho slibuješ?***
 Deficit literatury na toto téma. Sice v literatuře se píše o pedofilii hodně, ale jen jednostranně a chybí pohled z „druhé“ strany. Doufám, že kniha pomůže jiným pedofilům, stejně jako pomáhá můj web

✘ ***Nově vznikající „registr pedofilů“ - tvůj názor na tuto iniciativu?***

Je to nesmysl. Podoba v jaké tento registr vzniká je absolutně špatná. Policii je to k ničemu, protože registr obchází naše zákony a navíc si policisté evidují všechny trestné činy a má vlastní rejstřík všech kriminálků. Tím, že je registr veřejný podporuje akorát lynč. Pachatel je trestán dvakrát za jeden skutek a v registru zůstává navždy, takže to znemožní jeho začlenění do společnosti. Navíc se do registru dostane i třeba patnáctiletý mladík za to, že se vyspal s vrstevnicí, která je o půl roku mladší, ale nedostane se tam matka holčičky, která se ji pokusila otrávit fridexem. Už vůbec nekomentuji, že se v tomto projektu používají pojmy absolutně nesprávným způsobem. Základní myšlenka, že si rodič „prolustruje“ sousedy, aby věděl na koho si má dávat pozor je sice dobrá, ale kromě této možnosti registr napáchá daleko více škody. Navíc rodič by měl být na pozoru přede všemi neznámými i známými lidmi.

✘ ***Kdyby ti někdo řekl, že se narodíš s parafilii, ale že si můžeš libovolnou vybrat, jaká by to byla a proč?***

I kdybych si mohl vybrat libovolné zaměření sexuality včetně teleiofilie, zůstal bych u pedofilie. Už jsem se s ní smířil a naučil se s ní žít, nechci se to učit s jinou deviací.

✘ ***Kdyby sis mohl přát jednu věc, jakoukoli, co by sis přál?***

Aby byla má láska v životě vždy jen šťastná, spokojená a hlavně zdravá.

Příloha 5

BL logo

GL logo

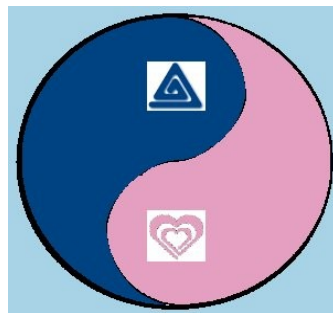

GIBI logo

Pedophile butterfly

(<http://tuecaa.files.wordpress.com/2009/07/clsymbols.jpg>)

Znak solidarity
zdroj: Jiří Fx100d

Zdroje

Alice day [online]. poslední revize 5.11.2009 [cit. 2010-31-10]. Dostupné z: <http://www.wikisposure.com/Alice_Day>.

Androfilie [online]. [cit. 2010-19-11]. Dostupné z: <<http://www.slovník-cizich-slov.cz/?q=androfilie&typ=0>>.

Clogo [online]. [cit. 2010-08-11]. Dostupné z: <<http://web.archive.org/web/20071016045648/www.clogo.org/main.php>>.

Dopis mé lásce [online]. c 2008 poslední revize 16.3.2010 [cit. 2010-03-11]. Dostupné z: <<http://www.fx100d.cz/view.php?cislocianku=2009120007>>.

Etiopatogeneze [online]. [cit. 2010-19-11]. Dostupné z: <<http://www.slovník-cizich-slov.cz/?q=etiopatogeneze&typ=0>>.

FX100D, JIŘÍ. *Jirkova stránka* [online]. 2009 [cit. 2010-01-11]. Dostupné z: <<http://www.fx100d.cz>>. Podléhá licenci: <<http://creativecommons.org/licenses/by-nc/3.0/cz/>>

Gynekofilie [online]. [cit. 2010-19-11]. Dostupné z: <<http://www.slovník-cizich-slov.cz/gynekofilie.html>>.

International BoyLove Day [online]. poslední revize 5.11.2009 [cit. 2010-31-10]. Dostupné z: <http://www.wikisposure.com/International_boylove_day>.

KOMÁREK, M., SMRŽOVÁ, D. *Pedofilie: léčba a trest* [online]. [cit. 2010-31-10]. Dostupné z: <<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/207452801370048-fenomen-dnes/>>.

Loga [online]. [cit. 2010-07-11]. Dostupné z: <<http://tuecaa.files.wordpress.com/2009/07/clsymbols.jpg>>

MKN-10; Mezinárodní klasifikace nemocí a přidružených zdravotních problémů; desátá revize – 2. Aktualizované vydání; Praha : World Health Organization, 2004. ISBN 978-80-904259-0-3.

PAVLOVSKÝ, P. *Soudní psychiatrie a psychologie*. 2. vyd. Praha : Grada, 2004. ISBN 80-247-0542-7.

UZEL, R. *Intimní slasti a strasti*. 1. vyd. Praha : Ikar, 2009. ISBN 978-80-249-1247-9.

WEISS, P. *Sexuální deviace*. 1. vyd. Praha : Portál, 2002. ISBN 80-7178-634-9.

Zdravotní diagnostické a statistické manuály [online]. poslední revize 26.10.2010 [cit. 2010-31-10]. Dostupné z: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Pedofilie#Zdravotn.C3.AD_diagnostick.C3.A9_a_statistick.C3.A9_manu.C3.A1ly>.

ŽÁK, Karel. *Pedofilie: bakalářská práce*. Brno : Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, 2009. 78 s. [online]. [cit. 2010-01-11]. Dostupné z: <http://is.muni.cz/th/174448/pedf_b/>.